

DÖRMÖGŐ DÖMÖTÖR

1986. MÁJUS **ÁRA: 7,50 FT**

Dicsérjük most mi is a májust! Együtt a költővel. A nyarat hozó, „gyöngyvirág-nyitogató”, „cserebogár-zúgató”, illatokkal teli májust, amely régvárt, kedves napokkal örvendeztet meg bennünket, s amely a legvégén — utolsó vasárnapján — egy különleges meglepetést is tartogat számunkra.
Talán már ki is találtátok, hogy mit.
Igen — a gyermeknapra gondoltunk, s főként a gyermeknapi majálisra. A fagyizásra, a léggömbröptetésre, a szertelen futkározásra, s a vidám, kacagós szórakozás mindmegannyi más formájára. Amikor a szülők, nagyszülők és a mindenféle rokonok, ismerősök a szokottnál is melegebb szeretettel veszik körül a gyerekeket, s igyekeznek pótolni mindazt, amit a hétköznapok rohanós forgatagában néha elmulasztanak. És ilyenkor a gyerekek is sokkal erősebben érzik, mint máskor, hogy a felnőttek számára — bár egyelőre talán csak a térdükig érnek — ők a legfontosabbak.
Ők — a gyerekek. És ez borzasztóan jó érzés!

BALOGH EDGÁR 6 éves rajza

Dörmögő Dömötör, a Magyar Úttörők Szövetségének lapja, 3—7 éves gyerekeknek. Megjelenik havonta.
XXX. ÉVF. 5. sz.

Kiadja az Ifjúsági Lap- és Könyvkiadó Vállalat. Felelős kiadó: Dr. Petrus György. Főszerkesztő: Kelemen Sándor.
Szerkesztőség: Budapest XI., Orlay u. 4. Levélcím: Budapest, Postafiók 112. 1502. Telefon: 668-457.
Kiadóhivatal: Bp., Révay u. 16. 1374. Telefon: 116-660.
Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető bármely hírlapkézbesítő postahivatalnál, a Posta hírlapüzleteiben és a Hírlapelőfizetési és Lapellátási Irodánál (HELIR) Budapest V., József nádor tér 1. 1900, közvetlenül, vagy postautalványon, valamint átutalással a HELIR 215.96162 pénzforgalmi jelzőszámra. Előfizetési díj negyedévre 22,50, félévre 45,— Ft, egész évre 90,— Ft.

86.0259 — Kossuth Nyomda, Budapest. Felelős vezető: Bede István vezérigazgató
INDEX 25.193 HU-ISSN 0230-1032

A beküldött kéziratokat nem őrizzük meg, és nem küldjük vissza.

Belső munkatársak:
Kun Magda olvasószerkesztő,
Kovács Endre képszerkesztő,
Madár Eszter levelező,
Bálint Lajosné szerk. adminisztrátor

RÁKOSY ANIKÓ rajza

CSANÁDI IMRE

Májusdicsérő

Május,
mosolygó,
békák torkát
megoldó,
gyöngyvirág-nyitogató,
cserebogár-zúgató.
Röptetsz
madarat,
meghozod
a nyarat,
fészekalja
fecskét,
fára cseresnyét.

NAGY KATALIN

KETTŐNK TITKA

Butika

Egyszer a villamoson megkérdeztem anyukámat: nem érzi-e esetleg, hogy egy kisbaba mocorog a hasában?

Anyukám azt mondta, hogy nem érzi. Az emberek meg nevettek. Biztosan azért, mert örültek, hogy ilyen okosat kérdezek. Én is akkor szoktam nevetni, ha örülök, meg anyukám is. Legjobban azt szeretem, amikor együtt nevetünk. Például amikor kijövök az óvodából és meglátjuk egymást.

A Matyi mamája sose nevet, amikor meglátja Matyit. Hanem azt kérdezi, no mi volt már megint? Matyi megmondja, mert mindig volt valami. És akkor haragszanak egymásra, és úgy mennek haza, hogy nem is beszélgetnek. Mi mindig beszélgetünk, csak akkor nem, amikor én a kerítésen megyek. Anyukám megengedi, hogy végigmenjek a kőpárkányon. Csak azt mondja, figyeljek a lábam elé, nehogy leessek. A kerítés végén mindig leugrok. Pedig nagyon magas. Mint a várfal, olyasmi.

Nemrég, amikor éppen ugrottam, anyukám azt mondta, nemsokára lesz kistestvérem. Én akkor még kettőt ugrottam a kerítésről. Csak aztán mondtam anyukámnak, hogy rendben van. És örülök annak, hogy ő mindig otthon lesz a szülési szabadságon. Hogy a kistestvéremnek örülök-e, azt még nem tudhatom. Majd meglátjuk!

Anyukám kérdezte, hogy kislányt szeretnék-e, vagy kisfiút. Butika! Így nevezzük mi egymás közt, ha valaki butaságot mond. Anyukám elárulta nekem, hogy néha a felnőttek is beszélnek butaságot. De nem kell rögtön szóvátenni, mert megbántjuk a felnőtteket. És a gyereket is. Ezért legfeljebb annyit mondunk egymásnak, hogy butika. És csak mi tudjuk, hogy mit jelent. Anyukám kérdése azért volt butika, mert teljesen mindegy,

hogy én fiút szeretnék vagy kislányt, úgyis az lesz, amit a kistestvérem akar.

Anyukám kislányt szeretne, és úgy hívja máris, hogy Zsuzsi.

Kicsit örülök, hogy nem csillagomnak, virágomnak, tündérkémnek nevezi.

Vicces ez a Zsuzsi

Zsuzsi szépen növekedett, láttam anyukámon. Persze jó kis dolga van anyukám hasában, csak szunyókál, hallgatja a szíve dobogását. Sokat rugdalózik. Anyukám megmutatta. Odatehettem a tenyerem a hasára, és éreztem a Zsuzsi talpacskáját. Kicsit meg is csiklandoztam, de nem szólt semmit. Persze a burok megvédi mindentől; tudtam én!

Anyukámmal megbeszéltük, hogy majd együtt szoptatunk. Ő leül a fotelba, és az egyik karjára veszi Zsuzsit. Én mellé ülök a kissámlira, és a másik karjára hajtom a fejem. És együtt figyeljük Zsuzsit. A kisbabákon naponta látható egy-egy újdonság. Rajtam kettő is volt naponta, így mondta anyukám.

Apukám kitapétázta a gyerekszobát, mert én nagyon telefirkáltam, amikor még kicsi voltam. Azért is jó, hogy most tiszta lett a fal, mert legalább Zsuzsi is firkálhat rá, ha majd megszületik.

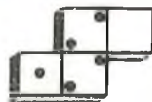
Egyszercsak jelentkezett, hogy meg akar születni. Pont éjjel jutott eszébe! Várhatott volna reggelig! Apukám bevitte anyukámat a kórházba taxival. Áthívták hozzám Gizi nénit, hogy ne legyek egyedül. Csakhogy Gizi néni nem számított egyáltalán nekem most... Bebújtam anyukám ágyába, és fejemre húztam a takarót. Jó anyu-szaga volt.

Kár, hogy elfelejtettem megkérdezni, fáj-e a gyerekszületés.

Amikor megszólalt a telefon, kiugrottam az ágyból. A Gizi néni is kiugrott, és ő ért oda hamarabb. De engem kértek telefonhoz. Mert anyukám volt a vonal túlsó végén, és a kettőnk titka volt, amit mesélt a kistestvéremről. Annyira szorítottam a kagylót, hogy megizzadt a tenyerem. Folyton törülgettem a pizsamába. Anyukám azt mondta, én telefonáljam meg a nagymamáméknak az újságot.

Mindjárt tárcsáztam.

— Halló! Százötvenhét-kilenchatvankettő? Mama? Figyelj csak! Azt akarom mondani... megszületett a Zsuzsi. És fiú.

BÁLINT TIBOR

Marci és a bölcsességfog

Marci hallott egyszer a bölcsességfogról, és azóta is piszkálta a kíváncsiság: milyen lehet, s vajon ki ékeskedik vele? Édesanyja azt mondta, a bölcsességfog a leghátsó rágófog. De az olyan arasznyi legénykéknek, mint ő, még sok dézsa tejet kell meginniok, és sok okos dolgot cselekedniök, amíg nekik is kinő.

Marci elgondolkozott ezen. Itta a tejet víz helyett is, s a nyelvével oda-odatapogatott, ahol a csodálatos fognak egykor meg kell jelennie. Mégpedig azért, hogy ország-világ előtt tanúsítsa az ő bölcsességét. De nem érzett semmit.

— Biztosan amiatt, mert még semmi bölcset nem cselekedtem! — gondolta. S mert édesapja szerint a bölcsesség nemcsak okosságot jelent, hanem türelmet, jóságot, megértést is, elhatározta, hogy bölcsen fog viselkedni az óvodások között.

És az első alkalom hamar föl is kínálkozott. Épp buzgón építkeztek a ház előtt, a homokban, amikor Kudelász leszamarazta. Marci előbb arra gondolt, hogy boszszúból lerombolja a sértegető várát, de eszébe jutott a bölcsességfog, és így szólt:

— Mondj valami más állatot!

— Te ló.

— Tovább! — biztatta ellenfelét.

— Te bakkecske.

— Az is kedves. Tovább!

— Te malac.

— Az legalább szerencsét hoz.

— Te kutyafülű... Te nyúlszájú... Te rókaképű...

Marci kacagni kezdett:

— Csak próbára akartalak tenni, hányféle állatot ismersz, de nem sokkal dicsekedhetsz... Én például százlábúnak, ormányosbogárnak, varacskos sünnek is nevezhetnélek, de nem nevezlek...

Kudelász bácsi, aki tanúja volt a jelenetnek, végül így szólt:

— Bölcsen viselkedtél, édes fiam, növesszen nagyra a sok májusi eső!

És Marci, miközben boldogan fölugorva ismét odatapogatott a nyelvével, úgy érezte, valami icipici csíra rejtőzik a foghúsában, és várja, hogy sok-sok ezer bölcsességtől előtörjön, mint mag a meleg földtakaró alól.

SZÁVAY EDIT rajzai

HORGAS BÉLA *versei*

A zokni-állat

*Tudjuk, ki ő. A zokni-állat.
Fölismerhető — aránylag.
Ki tömte ki? Két kicsi kéz.
Ez a munka nagyon nehéz.
Neve nincsen. Kalapja van.
Bajsza cérna. Szeme gyöngy.
Megül polcon, küszöbön.
Hallgat. Figyel. Iszkol a bánat:
szívből nevet a zokni-állat.*

A kóbor cipőfűzők

*A fürdőszobán is túl,
ott ahol a homály
megül a szekrény lábainál,
ott lakott a két kóbor,
a két csavargó, bús cipőfűző.
Nagy a baj. Mély az éj.
Elfogyott a mersz,
és nincs többé irány.
Kiáradt a kádból a bánat.
Haza most már e kalandorok
hogyan találnak?*

KÁNTOR ZSUZSA

Minek a súlyzó?

Szürke a januári reggel, földig lógatja lábát a köd.

Csiszibácsi is. Ül az ágy szélén a hosszú hálóingében, és lógatja a lábát. Meg az orrát. Tűnődik-tanakodik. Dörgöli a szemét.

— Nem dörgölted még ki belőle az álmot?

— Hát nem. Hát éppen ez az! Hogy valamennyi még benne maradt. Annak meg se füle, se farka. Furcsa volt. Elmesélni se lehet.

— Mégis, mire emlékszel belőle?

— A mezőre. Volt ott egy mező. A közepében egy almafa. Csak a legtetején voltak almák. De azok szépek, pirosak. Gondoltam, megszedem az oldalzsákomat. Azzal ugrok is már, nekirugaszkodok.

— Nem is tudsz fára mászni!

— Már miért ne tudnék? Az úgy volt, hogy *nagyon is* tudok. Meg-megreccsentek az ágak alattam, de én — oda se neki! — egyikről a másikra, egyre feljebb az irdatlan magasba; már karnyújtásnyira tőlem az ég — elértem a fa legtetejét. Nekidöntöm göcsörtös törzsének a hátamat, szedem-dobálom a zsákomba az almákat: éppenhogy belefértek. Dugig megtelt a zsákom. Örültem is, gondolhatod! De ahogy aztán vissza-leereszkedtem, ahogy a földre ugrom, látom, hiábavaló volt az örömöm. Oda kell adni az egészet annak a mukinak.

— Miféle Mukinak?

— Aki akkor jött, mikor mászni kezdtem a fára. Mászás közben elfeledkeztem róla, de amikor leértem, újra megláttam, és akkor már tudtam, mit akar — a zsákomat az almákkal. És az úgy volt álmomban: oda *kellett* adni neki. Nem szívesen, de odaadtam, és akkor eltűnt. Vagy én tűntem el?

Csoszanéni dühbe gurul, de nagyon: agyoncsapom! Ki volt az? Kire hasonlított? Lovas

STUIBER ZSUZSA rajzai

Tóbiásra? Tót E. Bonifácra? Netán Oroszlán Rihárdra?

— Nem hasonlított az egyikre sem, senkire sem a házból. Se magas nem volt, se alacsony, se kövér, se sovány, de meg különben is — arcát se igen láttam; eltakarta a karimás kalap.

— Volt képe elvenni az almákat! Ki mászott értük a magasba? Nyakad is törhetted volna...

Azzal ki a konyhába, behozta a tálcát, csörömpöltek rajta a csészék, ahogy az asztalra csapta. Mert nem párolgott el, csak sűrűsödött a mérge:

— ... ki volt az, ki lehetett? Talán valami fejes: főnök, őrmester, mit tudom én — de ha maga az ÖREGMIKULÁS, akkor se kellett volna... miért adtad oda? Na várj csak, tudom már, mit csinálunk! Veszek neked egy s ú l y z ó t!

— Minek?

— Hogy gyakorolj vele. Hogy jó erőben legyél!

— Hát nem érted, hogy álmomban az úgy volt: kár visszabeszélni, oda kell adni, muszáj!

Csoszanéni meg már kiabál:

— És ha százszor á l m o d b a n, és ha százszor m u s z á j, akkor is más érzés előbb odasózni egy nagyot!

— Hmm — dünnyögi Csiszibácsi — hmm, hmmm..., aztán felkapja a fejét, szélesen elmosolyodik:

— Mondasz valamit! Vedd csak meg azt a súlyzót. Majd edzem magam: kerüljön csak álmomban elém, kihúzza a lutrit az a pofátlan kalapos!

SZŰCS IMRE

Pacsirta

Derű kékje,
virág szirma,
tyrí-tyrít zeng a
kis pacsirta,
ott ugrál az
út porában,
fején tolldísz
bóbitával,
tyrí-tyrí, tyrí-tyrí,
énekelget,
olyan mint egy
csöppnyi gyermek,
lépeget és
meg-megáll,
aztán meg, huss,
égbe száll.

Három szajkó

Három szajkó fenn a fán,
Makkot eszik szaporán,
Nagyon éhes mindegyik,
A mikkmakkot csipkedik.
Dagad, duzzad a bögyük,
Mókus libben közibük,
Hol itt villan, hol amott,
Viszi, amit ellopott.

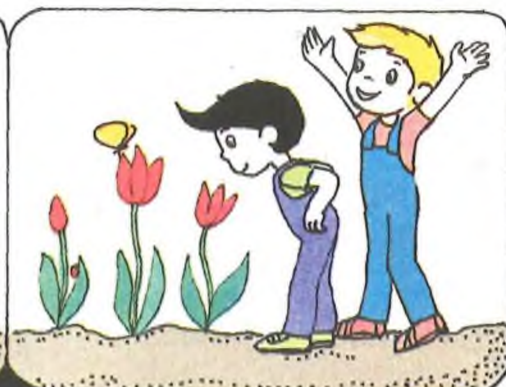
JANICSÁK ISTVÁN

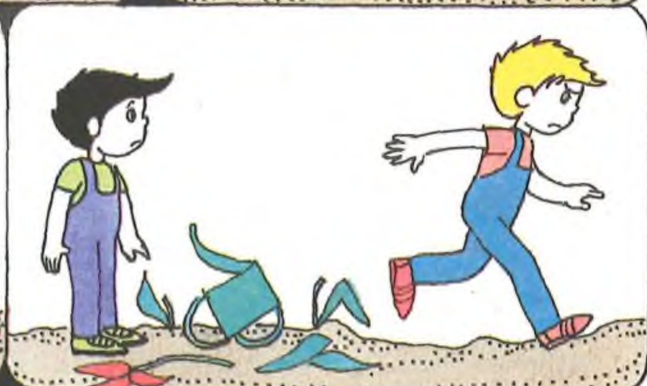
A pékségéd

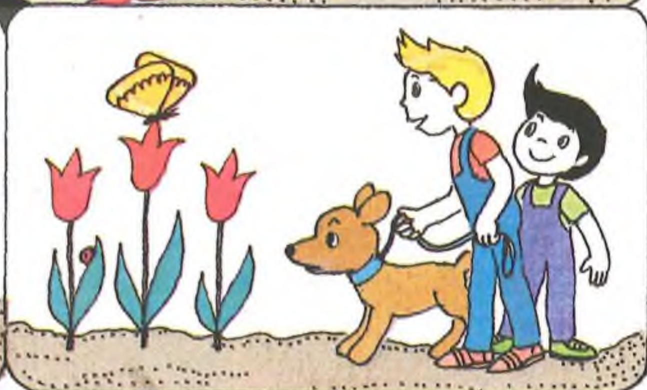
Lótifuti péksegéd
megnyitotta üzletét.
Kirakatban liszteszsák,
vajjal bekent péklapát.
A nevét is odarakta,
perecből a kirakatba:
itt dolgozik Lótifuti.
Pékiskola — lisztessuli.
Munkába is kezd a mester,
lobog a tűz, itt a reggel.
A kenyeret hengeríti,
a fonottat elteríti,
a zsömlét meg behajlítja,
nézd, a kiflit ellapítja,
a mákosra diót szór,
még abból is kispórol.
Hát a buci, hogy készül?
Az is sovány lesz végül.
Lótifuti péksegéd
megnyitotta üzletét,
millió sok a vevő,
soha nincsen pihenő.
Aki mondja: — Adjon Isten!
Mindenfélét vihet ingyen.

ÖCSI, BÁTYÓ és a TULIPÁNOK

Marék Veronika

GYÁRFÁS ENDRE

DÖRMÖGŐÉK REPÜLŐZNEK

— Marci! Míg te hajtogatod,
hogy jó lenne modellezni,
én már papírt hajtogatok.
Nézzétek csak! — kiált Berci.

Nekilát a két testvér is.
Munkálkodnak nagy serényen.
Hamarosan három remek
repülő áll útra készen.

— Röptessük a réten őket —
mondja Borka. Mennek máris.
Hadd csodálják a pillangók,
hadd lássák a madárkák is!

Marci henceg: — Figyeljétek!
Fellegekig száll a gépem.
Berci büszkébb: — Az enyém meg
bukfencezik fönn az égen.

Bori gépe szépen repül.
Nem magasra, inkább messze.
Eltűnik a szemük elől.
Nem lenne jó, ha elveszne.

Keresgélik mind a hárman.
Böngészik az erdőszélen.
Látják: fennakadt a kis gép
csipkebokor sűrűjében.

— Nem érem el. — Én sem. — Én sem.
— Szúr a bokor minden ága.
Ráköszönnek a közelben
kopogtató fakopáncsra.

— Szép jó reggelt, madár koma!
Nem haragszol, ha megkérünk?
Röppenj rá a csipkefára,
csippentsd föl, s hozd el a gépünk!

A fakopáncs térül-fordul...
Csőrében a papírszárnyas.
Bori így szól: — Madár koma,
ha van kedved, velünk játszhatsz.

Jó mulatság: Dörmögőék
papírgépet hajigálnak.
Gyerekjáték elkapdosni
odafönn a fakopáncsnak.

MADÁR ESZTER rajzai

GYERMEKNAP

Hazatérvén az óvodából a házuk kapuján érdekes plakátot pillantott meg a Sárkánygyerek. Olvasatlanul is érezte, hogy ez a plakát *hozzá* szól. Meg is kellett állni, addig tovább nem mehettek, amíg Anyja végig nem olvasta az utolsó betűig. A plakáton tehát ez állt:

> **E ház kedves gyerek-lakóinak!**
>
> *A közeli iskola tanulói*
> *és az úttörőcsapat*
> *szeretettel meghívnak benneteket*
> **gyermeknapi majálisra,**
> *az iskola udvarára,*
> *vasárnap ebéd után.*
> *Hozzatok magatokkal jókedvet és*
> *tornacipőt!*

— Ugye elmegyünk? — rikkantotta a Sárkánygyerek.

— De te még nem vagy iskolás — mondta az anyja.

— De Anyu! Hát oda van írva, hogy *minden* gyereket meghívtak. Ez gyereknap lesz, elvégre...

Úgy is lett. Ezen a szép napon délután kimosakodott és felöltözött a Sárkánygyerek, kézenfogta szüleit, és elindultak az iskolába.

A fellobogózott kapuban karszalagos úttörők álltak: az ügyeletesek; és minden belépőnek jelvényt tűztek a blúzára. A jelvényen különböző ábrák voltak.

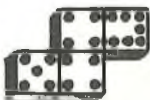
Az udvar közepén májusfát díszítettek a nyolcadikosok. Minden sarokban mást lehetett játszani; nagyobb gyerekek, ifik, tanító nénik, papák, mamák és nagymamák irányították a játékokat. Hurkapálcával és fonállal fontak, agyagból sípot gyúrtak, másutt papírrepülőt hajtogattak, versenyeztek: kié repül messzebb.

Lépésről lépésre előbbre tűzött zászlócska jelezte, hol tart a „világrekord". Amott színes krétával rajzoltak az aszfaltra. Kié szebb? Aztán lufifújás, zsákbanfutás. Villanyrezsónál palacsintasütés! Mindenki megsüthette a magáét.

Érdekes zene néhány üteme szólt a hangszóróból. Majd bejelentették, hogy gyülekezzenek a májusfa alatt egy csoportba a különböző jelek viselői. Külön az almák, a csillagok, a szívek, a platánlevelek, a tábortüzek — tornacipőben!

Volt a csapatokban felnőtt is, gyerek is, nagy is, kicsi is. Egy tanár bácsi sípjelére megkezdődtek a sportversenyek a csapatok között: talicskázás, lovaglás, labdavezetés, váltóversenyek sorban. Az alma-jelűek nyertek. Övék lett a nagy torta. Sárkánygyerek a csillagos csapatban versenyzett. Harmadikok lettek. Jutalmuk csoki.

A rövid pihenő alatt a dobogóra lépett, hangolni kezdett a kis zenekar. A táncos fiatalok a körbe hívták a többieket. Eleinte csak a lányok karikáztak, később a fiúk is felbátorodtak, s megpróbálták a nehezebb, legényes figu-

rákat. Aki jól csinálta, azt behívták a kör közepére, ők lettek a fiatal tánctanítók segédei. Egyszer a Sárkánygyerek is beállhatott; nagyon ügyesen csapkodta a tenyerét a bokájához.

Amikor elfáradtak, mindenkit becsalogattak a körbe. Pontosabban két kört alakítottak, a belső körben fehér blúzos, kipirult elsősök és negyedikesek álltak. Középen a májusfa a sok-sok szalaggal. Egy tanár néni állt a fa alá. Mondott valamit, amit a fehérblúzosok kórusban utána mondtak. Ezt követően a külső körben állók kék és piros nyakkendőt kötöttek a fehérblúzosok nyakába. Most már ők kisdobosok és úttörők lettek. Tagjai a *csapatnak*. Elénekeltek együtt egy dalt, ezt a zenekar is játszotta, sőt még a Sárkánygyerek is hallotta valahol:

Sej, a mi lobogónkat...

Végezetül valamennyien egy nagy kört fogtak. A vörös nyakkendős tanár néni megszorította a tőle balra álló gyerek kezét. Ezt a kézfogást adták kézről kézre, egészen addig, amíg a tanár néni felemelte a bal kezét. Körbejárt az üzenet, a barátság üzenete. Így is nevezik: *barátság kör.*

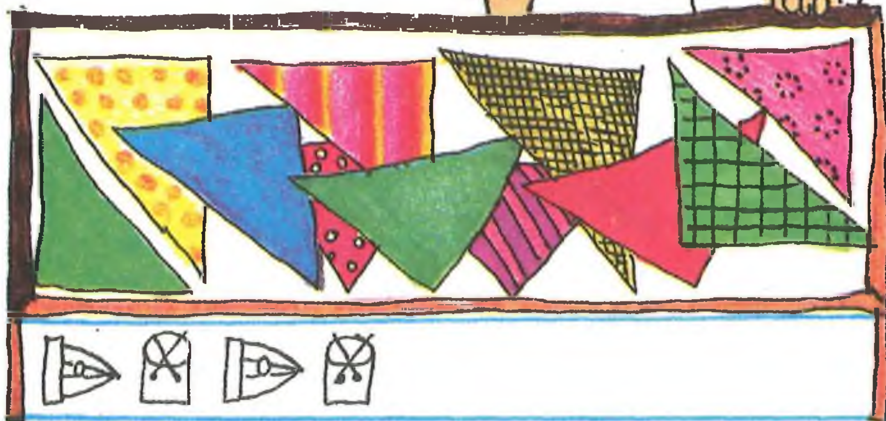
Alkonyodott, amikor a Gyermeknap véget ért az iskola udvarán. Hazaballagtak a szülők és a gyerekek. Csak az ügyeletesek maradtak: rendet tenni az udvaron, tisztaságot teremteni az egykori játék helyén. Sárkánygyerek visszakéredzkedett. Seprűt kért. Hadd segítsen ő is!

F. GYŐRFFY ANNA rajzai

Nyakkendő-kereső

Akinek idősebb testvére vagy barátja van, tudja, hogy közeledik a kisdobosok és az úttörők nagy ünnepe: az avatás.

Képünkön Zolit és Pétert láthatod; már a nyakkendőket nézegetik a boltban. Zoli, a magasabbik gyerek úttörő lesz hamarosan, Péter pedig kisdobos.

Válaszd ki a nyakkendők közül azt a kettőt, amelyet majd az avatáson a nyakukba kötnek, és rajzold is rájuk színes ceruzával!

Ha már tudsz írni, írd a kék vonalakra a kisebbik fiú nevét!

Folytasd!

Ismerősek ezek a jelek, itt a nyakkendők alatt? A kisdobosok és az úttörők derékszíján láthatod őket. Rajzolj te is hasonlókat! Folytasd a sort úgy, hogy egy kisdob és egy úttörő jelvény váltogassa egymást! Ha téged is mostanában avatnak kisdobossá, ilyen mintával díszítheted a meghívót is,

amellyel szüleidet, ismerőseidet hívod az avató ünnepségre. Dörmögő is örülne egy ilyen meghívónak!

ÉVES AZ ÚTTÖRŐMOZGALOM

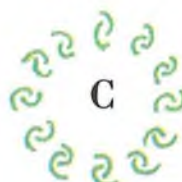

KOLTAI ÉVA rajzai

Karcsere

A

Út-tö-rők va-gyunk mi, vidám gye-re-kek, Szabadság-ban é-lünk, részünk sze-re-tet, Ha

B

é-ne-kel, ha táncot jár az út-tö-rő gye-rek, a kis ma-dár is fenn az á-gon ő re-á ne-vet, Hej!

C

Egy régi úttörőjáték

Ki hinné, hogy a nagyszülők is voltak úttörők? Méghozzá az első úttörők között voltak. Most, amikor ők is emlékeznek erre az időre, bizonyára szívesen megtanítják nektek a következő játékot, amelyet akkoriban játszottak az úttörők.

Két kört alakítanak a gyerekek: egy külsőt és egy belsőt. A két kör egymással ellentétes irányban, énekelve halad (A). „*Ha énekel*” résznél (B) megállnak, és az egymással szemben álló gyerekek összekarolva forognak. „*A kismadár is*” kezdetű résznél (C) kart cserélnek, és a másik irányba forognak.

A „*Hej*” szóra ismét megindul a két kör egymással ellentétes irányban, énekelve, és a játék tovább folytatódik.

SOLTÉSZ ERZSÉBET

Mamának szeretettel...

Anyák napjára készíts meglepetést édesanyádnak: hajtogass piros papírból pillangót!

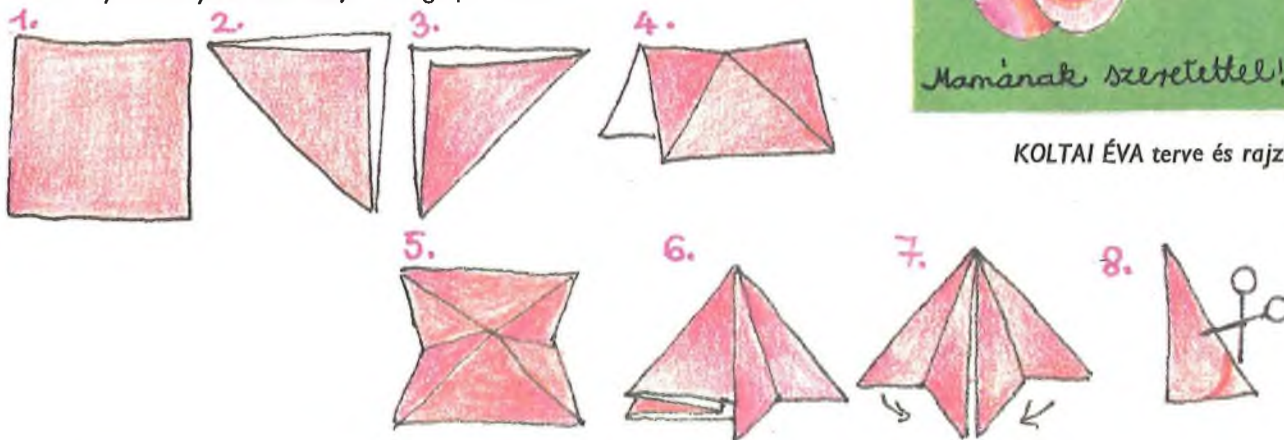
Négyzet alakú papírt vegyél (1), hajtsd alulról felfelé előbb az egyik sarkát, azután a másikat (2—3), hajtsd félbe a papírt (4), és nyomd a felezővonal mentén lefelé a papír két szélét, amíg a hajtásvonalak találkoznak (5—6—7). Két egymáson fekvő háromszöget kaptál. Hajtsd félbe őket egy háromszöggé, és kerekítsd le a külső sarkát ollóval: kialakult a szárnyak szív alakja!

Rajzolj vagy fess mintákat a szárnyakra kedved szerint, aztán kend be ragasztóval az alsó szárny lefelé néző oldalát! Ragaszd egy papírlapra, és ragassz vagy fess hozzá fejet, köréje meg virágokat, nevető napot, vagy mást, ami még eszedbe jut.

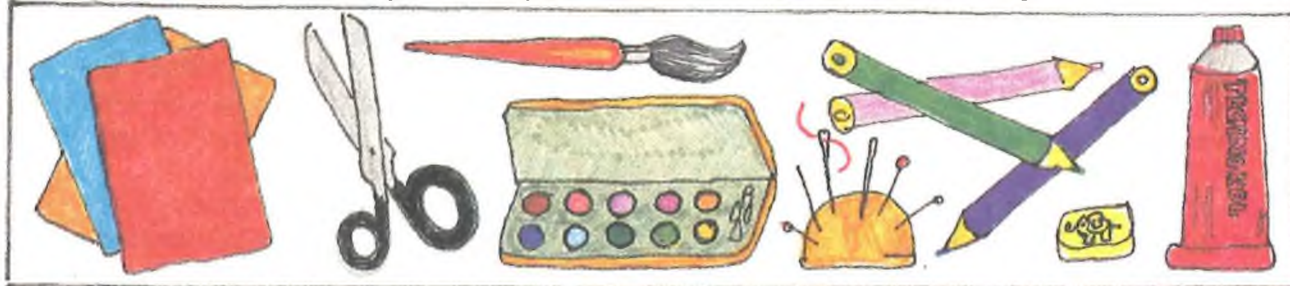
Édesanya bizonyára örül majd a meglepetésnek.

KOLTAI ÉVA *terve és rajza*

Itt láthatod azokat a tárgyakat, amelyekre a pillangó elkészítéséhez szükséged van. Csupán egy felesleges van közöttük. Melyik az? Rajzold le, és küldd el rajzodat Dörmögőnek!

Mellékletünkön, a 13—16. oldalon már láthattad a gyermeknapi léggömbök díszítésének néhány módját. Itt újabb léggömbös játékokat is találhatsz.

Lufickó másképpen

Erősítsd hosszabb pálcára a lufit, így más mozgása lesz, mint zsinegen lebegve. Kötözz a pálcára merőlegesen egy rövidebb botocskát fonállal vagy szalmával úgy, ahogyan fakanálbabák vagy csutkababák készítésekor szokás. Ez lesz a lufickó karja. Adj rá ruhát tetszésed szerint, így a mulatságos fejhez már teste is lesz. Hajoljon, pörögjön, bólogasson, táncoljon kedvére!

Lufihangszer

Volt már lufihangszered?

Most lehet! Mielőtt felfújnád, tegyél bele mákot, rizst vagy felesborsót. Rázogasd, ütögesd, mondogass hozzá mondókát vagy énekelj valamit! Találj ki más „tölteléket" is! Próbáld ki a gombot, a cseresznyemagot, alumíniumfólia-darabokat!

Rázogatás közben mondhatod például Gyurcsó István versét:

Elindult a hólyag, ballagott
senkinek nem emelt kalapot.
Aki csak tehette, félreállt,
de a hólyag büszke volt,
szinte szállt.
Csak egy kis gombostű kacagott
és megbökte a büszke hólyagot!

Mit gondolsz, kire szoktuk mondani, hogy büszke, pöffeszkedik? Hogyan mondhatnánk még? (Gőgös, öntelt, rátarti, hetyke, fennhéjázó, kivagyi stb.)

Vidáman lebegnek a léggömbök a levegőben. Melyiknek a zsinege a leghosszabb? Melyiké a legrövidebb? Milyen színű az a két léggömb, amelyiké egyforma, vagyis ugyanolyan hosszú? Toldd meg a szárukat ceruzavonallal: rajzold Ancsi és Karcsi kezébe, világgá szállt léggömbjeik helyébe! Dörmögőnek pedig rajzolj egy szép képet, és küldd el! Legyen rajta Ancsi és Karcsi két léggömbje is!

Kedves Gyerekek!

Ollmann Anasztázia — Ani — régóta hűséges olvasónk és levelezőnk. Egyszer — egy évvel ezelőtt — kórházba került, ahol nagyon izgult: vajon mi történik vele? Az történt, hogy meggyógyult. De addig is azt tanácsolta neki a doktor néni, hogy találjon ki meséket, történeteket, és ne féljen. Sikerült. Meséken törte a fejét, s közben nem gondolt már annyit a félelemre.

A kórházból régen kiengedték, a félelem is „ottmaradt", de a mesék vele jöttek. Mindig újabbakat talál ki. Most éppen egy ruha történetét meséli el.

Barlangposta

A RUHA

Varrt az ügyes szabó egy csinos ruhát. A szivárvány minden színében vibrált, csillogott a színe.

A mester elhatározta, hogy vándorútra kel, és annak adja a ruhát, aki a legjobb.

Ment, mendegélt, rótta az utat. Egyszer csak szembejött vele a grófkisasszony, aki éppen a napi sétáját végezte. Meglátta a gyönyörű ruhát, és felkiáltott:

— Jaj, de szép ruha! Hová viszed?

— Felséges kisasszonyom, annak szeretném átadni, aki a legjobb az emberek között. Szerinted ki érdemli meg leginkább?

— Én, én! Természetesen. Erre nem is gondoltál? — heveskedett a kisasszony.

— Hát, megvallom, nemigen — mondta csendesen a szabó, s továbbment a ruhával. A grófkisasszony megütközve, értetlenül nézett utána.

A szabó ezalatt az erdő szélére ért. Beljebb haladva megpillantotta a bárókisasszonyt, aki a világ legszebb paripáján lovagolt.

— Hű, de csodás ruha! Ugyan hová viszed? — érdeklődött ő is irigyen.

— A legjobb kislánynak adom. Nem ismered véletlenül?

— Dehogynem. Az én vagyok! — ugrott oda mohón a szabóhoz a báróék lánya.

— Nem hiszem — mondta a szabó csendesen, és elballagott.

Egy tisztásra érve meglátott egy lánykát, aki a libákat legeltette, s közben csengő hangon énekelt. A pásztorlányka is észrevette a szabót, és illendően köszönt. Aztán félénken, szemét lesütve megszólalt:

— Ó, de pompás ruha! Sosem láttam ennél ragyogóbbat! Kedves bácsi, hová viszed?

— A legjobb gyereknek adom. Mondd meg, ha tudod, ki az!

A pásztorlányka sokáig törte a fejét, végül így szólt:

— Én a bárókisasszonynál szolgálok, magamfajta kislánnyal nem barátkozhatok, mert mindig dolgozom. Játékra, beszélgetésre nincs időm. Úgy gondolom, a kisasszony érdemelné meg, mert a szülei mindig mondják, hogy ő hibátlan, mindenben a legjobb. De a grófkisasszonynak is adhatod, mert ő nagyon szereti a szép ruhákat, biztosan gazdagon megjutalmaz majd téged. Azt hiszem, ők a legjobbak, ők méltóak erre a szép ruhára. Válaszd ki te, melyikük legyen a szerencsés!

A szabó mosolygott.

— Most végre megtudtam, ki a legjobb köztetek. Te mindig másokra gondolsz előbb, csak azután magadra. Fogadd el tőlem szeretettel ezt a ruhát, te kislány, önzetlenséged, szerénységed jutalmául!

Gyerekek! Látom, tetszett nektek Levente Péter *Virágbolygó* című műsora, mert sok rajzotokon szerepel. Nekünk is tetszett! Bemutatunk néhányat a rajzok közül:

A Virágbolygó lakói
GALGÓCZY JULCSI
öt és fél éves dudari óvodás rajzai

A „gondolj rám" virág
KOVÁCS ANITA,
hat éves győri olvasónk rajza

Minden olvasónkat szeretettel üdvözöljük:

Dörmögőék

Márciusban az óvodásoknak szóló rejtvények helyes megfejtése: a hajóra és a repülőre a *piros*, *fehér*, *zöld* csíkok kerültek, ezek a magyar nemzeti zászló színei.
Az iskolások feladatának megoldása: *hatféle sorrendben* helyezhető el a három csík: piros, fehér, zöld — piros, zöld, fehér — zöld, piros, fehér — zöld, fehér, piros — fehér, zöld, piros — fehér, piros, zöld. Jutalmat nyertek:

Baky Dániel, Diósd
Csörgő Csaba, Rózsaszentmárton
Dezső Zsuzsanna, Várpalota
Ebneth Nóra, Budapest
Ferenczi Donát, Berekböszörmény
Földes Annamária, Dunasziget
Földes Fruzsina, Dunasziget
Fulmer Mária, Szentlőrinc
Gellér Gábor, Öcsöd
Gellér Sándor, Öcsöd
Hollósi Anita, Cegléd
Juhász Beáta, Budapest
Kelemen Balázs, Sopron
Kelemen Péter, Pápa
Marton Krisztián, Székkutas
Merkovics Éva, Budapest
Merkovics Katalin, Budapest
Mészáros Edit, Nagyszakácsi
Miklós Tamás, Szeged
Sisa Eszter, Hatvan
Somogyi Bence, Veszprém
Sulyok László, Sárvár
Szécsi Ádám, Domaszék
Töreki Renáta, Magyarfalva
Vajda János, Budapest
Vajda Judit, Budapest
Wieland Andrea, Igar-Vámszőlőhegy
Wieland Norbert, Igar-Vámszőlőhegy
Gagarin Általános Iskola 1/b osztálya, Salgótarján
Hámán Kató Iskola 1/a osztálya, Szeged

Már megjöttünk e helyre,
Anyánk köszöntésére.
Anyám, légy reménységben,
Köszöntlek egészségben!

Amennyi a zöld fűszál,
égen ahány csillag jár,
májusban a szép virág:
annyi áldás szálljon rád!

Magyar népköltés

F. GYÖRFFY ANNA rajza